

Arrest

nr. 199 212 van 5 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 mei 2017 België is binnengekomen, diende op 18 mei 2017 zijn asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 29 juli 2008 in Noorwegen en op 30 juni en 20 november 2009 in Italië.

1.2. Op 19 september 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 19 september 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/05/2017

U wordt gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen (CGVS) op 6 september 2017 van 9u14 tot 11u21. U wordt bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is, uw advocaat meester Mweze loco voor meester Cilingir is gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U behoort tot de Abgal-clan Warsangeli. Uw vader, M.H. werkt onder de rechtbanken van Ali Dheere, in 1995-1996, als verantwoordelijke voor de veiligheid. Bij een probleem in Karaan, Mogadishu, pakt uw vader de leden van de Abgal-clan Daud, A. en M. op, deze worden veroordeeld voor een roofmoord op een oude man. Eén wordt terechtgesteld en de andere wordt een been en een arm afgehakt. Sindsdien wordt uw gezin jarenlang bedreigd door hun broer A.Q. Jullie verhuizen hierdoor, in 2007 naar Shalambood. Toch wordt uw vader daar door de Daud-clan vermoord en ontvangt u sindsdien bedreigingen. Wanneer u bedreigd wordt verlaat u het land, in 2008, uw toenmalige vrouw, H.H.B. is op dat moment zwanger van uw dochter R., in 2007 is ze al bevallen van uw zoon Ab.H.H. H.H.B. gaat na uw vertrek naar Saudi-Arabië en laat uw dochter achter bij uw moeder, F.M.J. U komt in Italië aan en vraagt er asiel in april 2008, u reist verder naar Noorwegen, maar daar wordt u, door vingerafdrukken, teruggestuurd naar Italië, alwaar u subsidiaire bescherming krijgt in 2009, op basis van de problemen die u heeft in Somalië. In 2010 krijgt u van uw moeder te horen dat uw zoon ziek is, u keert terug naar Shalambood, waar u huwt met M.H.A. die er is omdat ze gevlucht is uit het dorp Danow. U blijft tot februari 2013, intussen wordt uw dochter Z. geboren. De Daud-clan komt te weten dat u er bent en u vertrekt opnieuw naar Italië. In 2013 vernieuwt u er uw verblijfsdocumenten. In 2015 krijgt u van uw moeder te horen dat uw dochter R. ziek is door haar besnijdenis, u keert opnieuw terug, via Uganda en reist met de auto naar Shalambood. Daar krijgt uw vrouw te horen dat haar broer Ah. door Al Shabab vermoord is in Danow, u weet niet waarom, en ze gaat naar Danow. U krijgt haar niet meer te horen, zelf, in Shalambood vertelt u nooit dat u van Europa komt, u bent bang om onthoofd te worden door Al Shabab. U bent er kapper aan huis. Toch komt Al Shabab, ze vragen u naar uw vrouw en nemen u mee naar Danow waar ze u vastzetten, echter, het kamp wordt ingenomen door AMISOM, uw moeder moet bevestigen dat u geen Al Shabab-strijder bent en stelt dat u nooit meer naar Shalambood terug mag keren. U vertrekt terug naar Italië en laat, in 2015, ook verblijfsdocumenten vernieuwen. U heeft nooit meer contact met uw moeder. U heeft ook geen contact met uw vrouw of kinderen, om ze te zoeken reist u Europa rond, u gaat onder meer naar Duitsland en Nederland. In uw periode in Italië werkt u in de zomer, in Sicilië waar u in Favara verblijft, als druiven- en olijvenplukker, u spaart dan geld voor een verblijf in de winter. U heeft nooit problemen in Italië buiten een depressief gevoel omwille van het missen van uw familieleden en het feit dat de Italiaanse overheid wel belooft u te helpen aan werk en huisvesting maar het niet doet. In 2016 laat u een verblijfstitel in Italië, permissio di soggiorno uitschrijven, geldig tot 2021 en een Italiaans vreemdelingenpaspoort, tevens geldig tot 2021. Met dit paspoort reist u op 21 maart 2017 van Brussel naar Mogadishu. In Mogadishu verblijft u in een huis dichtbij de luchthaven, u heeft een ticket voor veertig dagen, u stuurt een man er op uit, om uw familieleden te zoeken, hij gaat naar Shalambood, maar vindt er uw moeder niet, hij krijgt er wel te horen dat uw vrouw en zoon en dochter in België zijn. Op 30 april vertrekt u dus opnieuw uit Mogadishu, via Istanbul reist u naar België waar u op 1 mei aankomt en op 18 mei 2017 asiel aanvraagt.

U dient de volgende documenten in ter ondersteuning van uw asielmotieven; "Carta d'Identità Comune di Favara (...)" (dd. 17/11/2010), "Travel Document for Foreigners, Unione Europea Repubblica Italiana (...)" (dd. 30.12.2016 – 17.06.2021) met een uit-stempel Brussel op 21.03.2017 en in-stempel Brussel 01.05.2017, "Permesso di Soggiorno 111477131 Prot. Sussidiaria" (dd. 20.06.2016-17.06.2021), tickets: Turkish Airlines 21.03, 22.03 enige leesbare bestemming ISTANBUL, 30.04 Mogadishu – Istanbul, 01.05 Istanbul- Brussels, gezinssamenstelling op 19.10.2016 M.H.A., Ab.H.H., Z.H.A., Antwerpen, bevestiging dr. H., zwangerschap "Mevrouw M.H.A.", voorziene bevalling 14.02.18 (dd. 03.08.17), kopie van "verblijfstitel M.H.A., vluchteling (...)" dd. 25.08.2016 – 18.08.2021), "Marriage Certificate – Sahaadada Nikaaxa – huwelijkscertificaat (04.11.2011, gelegaliseerd op 21.06.2017, Antwerpen), "Bewijs van identiteit voor een kind jonger dan 12 jaar" "Z.H.A., (...)" en "Ab.H.H., (...)" (dd. 14.10.2016 -13.10.2018).

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat u geen problemen heeft met uw huidige Italiaanse verblijfstitel die u verkrijgt op basis van de subsidiaire bescherming die u er geniet. U bevestigt, op basis van de documenten die u indient (zie administratief dossier), dat u de subsidiaire bescherming heeft in Italië en dat u er tot 2021 een verblijf heeft (CGVS p. 5), zowel uw vreemdelingen paspoort als uw verblijfstitel (permesso di soggiorno) zijn immers geldig tot 2021. U geeft trouwens zelf aan dat u in 2009 een statuut krijgt nadat u uit Noorwegen wordt teruggestuurd omdat uw vingerafdrukken geregistreerd zijn in Italië, na een asielaanvraag in april 2008 (CGVS p. 9). Dit komt overeen met de EURODAC-hits in uw administratief dossier en het antwoord van de Noorse autoriteiten in uw dossier. Uw carta d'identità (zie administratief dossier) dateert van 2010, uitgeschreven in de gemeente Favara, volgens u op Sicilië, waar u verblijft wanneer u in Italië bent (CGVS p. 6, p. 11, p. 12), buiten één maand in Milaan (CGVS p. 12). U stelt dat u in Italië bescherming krijgt door de problemen te vermelden die u heeft in Shalambod in 2008 (CGVS p. 8) en erna in 2010 een statuut krijgt (CGVS p. 8), u reist nog verschillende malen naar Somalië, in 2013 en 2015, maar telkenmale u terugkomt vernieuwt u documenten bij de Italiaanse overheid, zonder hierbij problemen te ondervinden (CGVS p. 9) en u weet dat uw statuut nog geldig is (CGVS p. 7). Uw laatste documenten dateren dan ook uit 2016 (CGVS p. 9) en ook toen heeft u deze probleemloos vernieuwd en op deze documenten wordt uw beschermingsstatuut nog vermeld (zie administratief dossier). U gebruikt uw Italiaans reisdocument dan, probleemloos, voor uw heen- en terugreis tussen Brussel en Mogadishu in 2017 met Turkish Airlines (CGVS p. 7, p. 14), wat ook blijkt uit de stempels in uw paspoort (zie administratief dossier). Dit alles wijst er op dat uw beschermingsstatuut in Italië geldig is en dat u zich zonder problemen kan begeven naar Italiaanse autoriteiten moest een eventuele vernieuwing van het statuut aan de orde zijn. U wordt er dan ook verschillende malen op gewezen dat u al internationaal beschermd bent in de Europese Unie en dus niet in aanmerking kan komen voor internationale bescherming in België (CGVS p. 5, p. 11, p. 12, p. 14).

U stelt dat uw enige probleem in Italië een depressie is door het missen van uw kinderen en vrouw (CGVS p. 11), u stelt dat u er werkt in de zomer als druiven- of olijvenplukker (CGVS pp. 11-12). Pas wanneer u er op gewezen wordt dat u zelf zegt geen problemen te hebben in Italië haalt u huisvesting aan en werkproblemen, u stelt dat sommige interimkantoren u niet willen helpen en u stelt dat u een laatste keer in 2015 hulp gezocht heeft bij de Italiaanse autoriteiten en dat er u toen hulp beloofd is (CGVS p. 12).

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Gedurende uw gehoor verklaart u vele malen zelf dat u in België bent om uw vrouw M.H.A. (...) en dochter Z.H.A. (...) en uw zoon Ah. (...) die het vluchtelingenstatuut genieten te vervoegen (CGVS p. 5, pp. 10-11, p. 12, p. 14). De documenten die u indient omtrent hun statuut worden dan ook niet in twijfel getrokken, gezien het document dat u indient omtrent uw huwelijk met M.H.A. gelegaliseerd is, door de Antwerpse Rechtbank (zie administratief dossier), wordt u er op gewezen dat u waarschijnlijk bezig met een procedure om met uw familieleden herenigd te worden (CGVS pp.10-11). U wordt dan ook verschillende malen op de geijkte procedure via de gemeente en de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen (CGVS p. 5, pp. 10-11) en u zegt zelf dat u begrijpt dat u niet "juist" bent bij het CGVS voor wat u werkelijk wenst (CGVS p. 14). Omtrent wat u zegt over besnijdenis (CGVS p. 6, p. 11) - u roept in dat uw dochter R. zware problemen ondervonden heeft en dat u er daarom tegen bent, u stelt tevens dat uw vrouw vreest dat uw dochter Z. besneden zal worden - wijst het CGVS er op dat uw dochter Z.H.A., al (via uw echtgenote) internationale bescherming geniet in België, uw dochter Z. niet in België aanwezig is, maar in Nairobi, Kenia, waardoor ze niet beschermd kan worden door de Belgische autoriteiten, dat R. al besneden is en dat de situatie van het ongeborn kind, waarvan u stelt dat uw vrouw zwanger is en het om een meisje gaat, nog niet te beoordelen valt, gezien het geslacht voor de zesde maand van de zwangerschap niet met zekerheid bepaald kan worden. Bovendien, indien uw vrouw bevalt, in februari 2018 (zie administratief dossier), krijgt dit kind automatisch haar statuut, namelijk het vluchtelingenstatuut, waardoor het ook internationale bescherming zal genieten.

Wat het gegeven betreft dat uw echtgenote M.H.A. op 7 juli 2016 de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België, dient er op te worden gewezen dat het doel van de asielprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de persoon bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Elke asielaanvraag moet individueel worden onderzocht, waarbij onder andere rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker en de specifieke gegevens van het dossier. De Vreemdelingenwet voorziet bovendien in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U dient zich desgevallend dan ook tot de geëigende procedure te wenden om uw verblijf in België in regel te stellen op grond van uw huidige gezinssituatie.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit de stukken waarover het CGVS beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat uw echtgenote, M.H.A. ((...)), over de vluchtelingenstatus in België beschikt.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u onder geen beding teruggeleid mag worden naar Somalië aangezien u de subsidiaire bescherming geniet in Italië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker stelt vooreerst dat artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel dat een asielaanvraag een onderzoek conform artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet behelst, en dat dit artikel aldus strikt dient te worden geïnterpreteerd. Hij voert aan dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van zijn asielaanvraag ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, gezien Italië een EU-lidstaat is. Artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet beoogt immers de omzetting van artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, dat het concept van ‘eerste land van asiel’ definieert. Verzoeker meent dat artikel 25 van dezelfde Richtlijn het toepassingsgebied van voorgaand artikel definieert, waaruit volgt dat artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EG omtrent het ‘eerste land van asiel’ enkel betrekking kan hebben op landen die geen EU-lidstaat zijn, alsook dat hetzelfde artikel niet op hem van toepassing kan zijn omdat hij de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië en niet de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar rechtspraak van de Raad. Hij voert hierbij tevens aan dat evenmin toepassing gemaakt kan worden van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 23, §2 i° artikel 2, j, van de richtlijn 2011/95/EU

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Na een korte theoretische toelichting wijst verzoeker erop dat zijn familie in België de vluchtelingenstatus werd toegekend. Hij merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing vermeldt staat dat zijn zoon Ah. de vluchtelingenstatus werd toegekend, terwijl zijn zoon Ab.H.H. heet. Zijn echtgenote M.H.A. is niet de biologische moeder van Ab.H.H. Hij wijst verder op het principe van de ‘eenheid van het gezin’, zoals bepaald in artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Verzoeker meent dat, gezien zijn echtgenote en kinderen, met wie hij in Somalië een nucleair gezin vormde, erkend werden als vluchteling in België, hij zich niet dient te beroepen op persoonlijke vluchtredenen om internationale bescherming te krijgen (RvV 19 mei 2015, nr. X). Hij wijst erop dat het Belgisch recht conform de Richtlijn 2011/95/EU dient te worden geïnterpreteerd. Daarnaast gaat de commissaris-generaal eraan voorbij dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers kinderen moeten opgroeien zonder vader, hetgeen niet in overeenstemming is met het ‘belang van het kind’ zoals bepaald in considerans 18 van Richtlijn 2011/95/EU.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, aangezien hij reeds een subsidiaire beschermingsstatus kreeg in Italië (RvS 15 juni 2016, nr. X (c) en RvS 14 juli 2016, nr. X (c)).

2.3. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning, een Italiaanse verblijfskaart en een Italiaans reisdocument, waaruit blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië. Verzoekers Italiaanse verblijfsvergunning en reisdocument zijn geldig tot 16 juni 2021, zijn Italiaanse identiteitskaart tot 16 november 2020. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat Italië als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd, en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de bescherming die door Italië werd verleend heeft opgehouden te bestaan, ontoereikend zou zijn of dat verzoeker ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De Raad merkt op dat artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”:

“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012-2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Voormeld artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU, thans opgenomen in artikel 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). Voornoemde omzetting is een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en is ingegeven door de betrachting om de aanvragen van de asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad en dienaangaande wordt aangevoerd dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, gezien Italië een EU-lidstaat betreft en verzoeker er een subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, dient te worden opgemerkt dat er geen precedentenwerking bestaat.

In voorliggend geval blijkt uit het geheel van de elementen die voorliggen dat verzoeker actueel over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Italië, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is het Unierecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien na te leven. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM, evenals dat verzoeker geen valabele argumenten kan doen gelden die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië. Bovendien onderscheidt de commissaris-generaal noch de Raad concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Italië te worden toegelaten.

Er dient immers vastgesteld te worden dat verzoeker, toen hem tijdens het CGVS-interview gevraagd werd naar zijn eventuele problemen in Italië, enkel verwees naar het feit dat hij depressief was omdat hij zijn kinderen miste. Later vermeldde verzoeker nog dat hij er problemen had met de huisvesting en om werk te vinden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 11-12). Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker Italië verliet omwille van socio-economische redenen die geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhouden. De socio-economische omstandigheden zijn bovendien niet dermate dat deze zouden leiden tot een vernederende situatie.

De Raad stelt immers vast dat verzoekers situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoeker immers binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. De Raad merkt op dat overeenkomstig de EU-wetgeving aan haar subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten nationale verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in.

De Raad besluit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat geboden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Uit bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het beginsel van non-refoulement naleeft, evenals dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals in artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker motiveert zijn asielaanvraag op grond van zijn wens om zijn echtgenote en kinderen te vervoegen, die erkend vluchteling zijn in België. De Raad merkt op dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan de appreciatie van verzoekers asielaanvraag zoals hierboven reeds beoordeeld werd. Hij kan dan ook niet gevolgd worden waar hij betoogt dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot hem moet worden uitgebreid. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij betoogt dat een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde indruist tegen het principe van de 'eenheid van het gezin'. Daargelaten de vraag of verzoeker rechtstreeks de toepassing van artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU kan inroepen in het kader van zijn asielaanvraag in België, is de bevoegdheid van de Raad *in casu* beperkt tot een onderzoek van verzoekers nood aan internationale bescherming. De huidige beslissing over de asielaanvraag doet geenszins afbreuk aan de mogelijkheden die verzoeker heeft om de instandhouding van het gezin te verkrijgen.

Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst of een reëel risico loopt op ernstige schade, *quod non in casu*. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing ten aanzien van zijn kinderen een schending van het belang van het kind zou inhouden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn beroep voor de Raad niet (mede) in naam van zijn kinderen, wier rechten hij geschonden acht, heeft ingesteld.

Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikelen de 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn zoon Ab.H.H. heet en niet Ah., zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing werd gesteld, dient opgemerkt te worden dat het hier duidelijk om een materiële vergissing in de bestreden beslissing gaat, die geenszins de motivering in deze beslissing aantast.

De Raad merkt tevens op dat de door verzoeker neergelegde documenten enkel betrekking hebben op zijn verblijfsstatus in Italië, zijn reisweg en zijn familiale situatie. Deze gegevens worden niet betwist, doch kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

In acht genomen wat voorafgaat kan Italië in hoofde van verzoeker derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel waar hij een reële bescherming geniet en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP